

samfundet stiller til en fuldt uddannet terapiassistent, og beviset kan således — som hidtil det af lægeforeningen meddelte bevis — tjene som betryggelse for offentlige myndigheder og andre, der beskæftiger terapiassistenter og for personer, som terapiassistenten i sin virksomhed kommer i kontakt med. Det bemærkes herved, at der f. eks. er ca. 620 privatpraktiserende fysioterapeuter (1964).

Et her i landet udstedt autorisationsbevis vil have praktisk betydning for terapiassistenter, der søger beskæftigelse ved deres fag i udlandet. Der bør i øvrigt særlig lægges vægt på at opnå overensstemmelse med de i Finland, Norge og Sverige gældende ordninger for så vidt angår fysioterapeuter. I de nævnte lande er indført en offentlig autorisationsordning for fysioterapeuter. Ved gennemførelsen af nærværende lov muliggøres en ordning mellem de nævnte nordiske lande og Danmark, hvorefter autorisation som fysioterapeut i et af disse uden videre eller efter begæring i hvert enkelt tilfælde giver ret til at opnå autorisation i de andre lande. Der har allerede i et stykke tid været ført forberedende forhandlinger mellem de nordiske lande om fællesnordisk arbejdsmarked for fysioterapeuter. Noget lignende vil formentlig senere kunne tænkes gennemført for ergoterapeuter.

Gennemførelsen af en offentlig autorisationsordning for terapiassistenter vil endvidere betyde, at terapiassistenter med hensyn til tavshedspligt og muligheden for vidneudelukkelse bliver sidestillet med bl. a. jordemødre og sygeplejersker.

Gennemførelsen af lovforslaget, herunder den offentlige autorisationsordning, vil ikke kræve ansættelse af yderligere personale på skolerne eller i indenrigsministeriet. Der vil således kun blive tale om en mindre udgift til trykning af autorisationsbeviser. Med den nuværende kapacitet på terapiassistenteskolerne vil der skulle autoriseres ca. 200 terapiassistenter årligt.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Ifølge stk. 2 meddeles autorisationen af indenrigsministeren eller den han bemyndiger dertil. Det er tanken at bemyndige de godkendte skoler til at udfærdige og udlevere autorisationsbeviser til de fra skolen udgåede elever sædvanligvis samtidig med udlevering af eksamensbeviser, dog således, at tvivlsomme tilfælde forelægges for indenrigsministeriet. En sådan ordning vil ikke påføre skolerne nogen merudgift.

Bestemmelsen i stk. 4 muliggør dansk tilslutning til en eventuel kommende overenskomst om fællesnordisk arbejdsmarked for terapiassistenter og en europæisk arbejdsmarkedsoverenskomst. Der henvises endvidere til § 3 om administrativ fratagelse af autorisationen for en terapiassistent fra andet nordisk land.

Bestemmelsen i stk. 5 gør det muligt at fastsætte begrænsninger for terapiassistentens virksomhed i autorisationsbeviset. Det kan i flere tilfælde være rimeligt at åbne en sådan mulighed, f. eks. for udenlandske terapiassistenter som i kortere tid arbejder i Danmark (tidsbegrænsning og/eller begrænsning til bestemt institution). Bestemmelsen kan endvidere være en forudsætning for, at forskellige grupper af handicappede, såvel udlændinge som danske, kan opnå autorisation.

De i stk. 6 foreslåede bestemmelser svarer til de, der gælder for læger og sygeplejersker (§ 2, stk. 2, i lov om udøvelse af lægegerning, lovbekendtgørelse nr. 236 af 9. august 1955 og § 2, stk. 2, i lov nr. 127 af 25. maj 1956 om sygeplejersker).

Til § 3.

Bestemmelsen i § 3 om administrativ fratagelse af autorisationen bliver først aktuel, når der er indgået overenskomst om fællesnordisk arbejdsmarked for terapiassistenter.

Til §§ 4-5.

Retten til at udøve virksomhed som terapiassistent kan fratages administrativt eller ved dom i henhold til § 5 i lov nr. 182 af 23. juni 1932 om sundhedsvæsenets centralstyrelse, og kan endvidere frakendes i henhold til borgerlig straffelov § 79, lovbekendtgørelse nr. 347 af 15. august 1967.

Da det tillægges betydning, at terapiassistenten selv skal kunne beskrive sig retten til at udøve virksomhed som terapiassistent, og da lov om sundhedsvæsenets centralstyrelse ikke indeholder regler om fraskrivelse, er der optaget en særlig bestemmelse herom i lovens § 4. Tilsvarende bestemmelser findes f. eks. i § 4 i lov om sygeplejersker.

Til § 6.

Såfremt en autorisationsordning skal have nogen betydning, må man samtidig indføre den ordning, at kun personer, der har autorisation som terapiassistent må betegne sig som ergoterapeut, fysioterapeut eller terapiassistent. Da det kan være vanskeligt nøjagtigt at fastsætte, hvad der er virksomhed som ergo- eller fysioterapeut, har man derimod ikke ment at kunne foreslå, at kun terapi-